

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 1. Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. Josue, in quibus describitur promissa à Populo obedientia Duci Josue. Ablegatio exploratorum in Jericho, quos Rahab abscondit, salvata per funiculum è ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

instar fumi evanescit. Nam teste S. Hieronym, *Grandis Dignitatis & meriti est esse servum Dei.* Et S. Ambros. lib. de vid. asserit: *Nulla est major Dignitas, quam servire Deo.* Quare Christiana anima, Dignitates & grandes Honorum titulos si appetis, en! præstò tibi est unus, tam facilè obtinendus labore, quàm facile est portare jugum Christi suave & leve, huic ergo colla submitte spretò Mundi servitiò, cui pro vano titulo tamdiu incassum impendisti vires.

FASCICULUS XXX.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. Josue, in quibus describitur promissa à Populo obedientia Duci Josue. Ablegatio exploratorum in Jericho, quos Rahab abscondit, salvata per funiculum è fenestra suspensum &c.

N.199. Considera 1. **I**Sraëlitas Duce Josue promissam sibi terram ingressuros non absque mysterio eidem spondidisse exactam obedientiam: ut enim noverant, tam frequentem inobedientiam illos ab ingressu terræ ejus retardâsse, ita credidère, se per obedientiam ocius ad eam venturos. Haud aliter sanè obedientia, divinis præstita Præceptis, omni Christiano accessum ad cœlestem Chanaan præparat, maturatque, quem inobedientia solet præcludere. Salvator noster Regnum Cœlorum à nobis obtinendum comparat validissimo cuidam fortalitiò, asserens Matth. 11. *Regnum Cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.* In quæ verba mellifluus Doctor ait: *Porrò violenti sunt, qui abnegantes propriam voluntatem se ipsos cogunt, aliis obedire. Felix talis coactio, qua cœlestis Regni acquisitio est.* Eòdem tempore, quos Salvator nos docuit, à Patre æterno Regnum cœleste petere, dicendò: *adveniat Regnum tuum.* Immediatè subnexuit: *Fiat Voluntas tua,* per hoc innuens: voluntatis nostræ submissionem sternere viam ad Regnum, à Patre petitum. Potuisset haud dubiè Salvator noster vel supra pinnaculum Templi, vel in monte Thabor Cœlum empyreum scandere,

re, sed elegit Montem Oliveti in Bethania, quia teste Seraphicò Bonav. in Diæt. Sal. tit. 3. *Bethania domus obedientia dicitur, in figura hujus Dominus ascendit in Cælum de Bethania. Quare Richardus Victorinus me & te Christiane hortatur, dicens: Si volumus ad Jerusalem tendere, & pacem veram obtinere, oportet ab obedientia incipere, & iter pacis à Bethania inchoare: nam Bethania interpretatur Domus obedientia. Hanc viam Christus in Bethania completam, totâ trivit vitâ factus obediens usque ad mortem. In hac se insequi jussit Petrum, totius Ecclesiæ militantis caput, illi prædicens: Cum senueris, alius te cinget, & ducet, quò tu non vis. Utquè fideles omnes probè scirent; nullum aliud superesse iter, quò pertingatur ad Patriam; hinc eos vocavit oves, quas constat, animalia esse, tota à pastorum ductu dependentia, haud dubiè erratura, si pastoris imperia non obseruent. S. Aichardus cum aliquandò Superiorum jussu opus perquam sibi difficile & arduum constanter ac fortius exsequeretur, allabentem suis de Cælo autibus hanc vocem sensit, quæ suavissimè accinebat: *Ibunt sancti de virtute in virtutem, ceu nempe diceret: unica obedientia ò Aicharde! est, quæ rectissimam ad virtutem, & inde ad gloriam viam demonstrat, quam tu coluisti. Hæc neminem aberrare finit neminem labi patitur in Tartarum; hanc si semper sequeris, assequeris Cælum. Meritò itaque aiebat senior quispiam in vitis PP. lib. 3. Obedientia salus est omnium fidelium. Obedientia genitrix omnium virtutum. Obedientia Regni Cælorum inventrix est. Obedientia Cælos aperiens, & homines de terra elevans est &c. Confortemur itaque Christiane Lector, & simus instar Josue viri robusti: Non tantum urbes, sed quod fortius est, proprias voluntates per obedientiæ arma devincendò. Terra, quam pes noster ad imperium Superioris motus, calcaverit, erit nostra: non quidem, ut ejus deliciis fruamur, sed ut de ea feliciter triumphemus, futuri aliquando Incolæ cælestis Chanaan.**

Confidera 2. Bona opera, à Christiano homine peracta instar exploratorum esse, quos Josue capite 2. miserat in Jericho. Promittunt illa nobis ingentia præmia, à Josue Christo tunc danda, quando ille adveniet, universum Mundum instar Jericho succensurus. Verùm necesse est, ad obtinenda hæc præmia priùs impleri conditionem, quam præfati exploratores mulieri Rahab apposuere, dicentes v. 14. citati cap. si non prodideris nos. Christus ipse gloriam, sibi ab æterno paratam, assecuturus, voluit opera sua abscondi, & nullatenus à discipulis prodi visionem inquires, quam vidistis, nemini dixeritis,

N. 200.

tis, donec filius hominis à mortuis resurgat. Non in publica via, sed intra domum cæco visum præstitit, ut Boezâ teste fideles doceret: virtutis splendentis decora obumbrare. Cùm Sol occidisset, curabat ægrotos teste Lucâ c. 4. ut tanta miracula oculis hominum subtrahens, subtraheret etiam vanis eorum laudibus. Evcharistiam quoque post Solis occasum instituit, ut manus non viderentur tam munifici Largitoris: unde etiam Manna tanti Mysterii celeberrima figura, non luce clarâ diei, sed intempestâ nocte in circuitu Castrorum diffundebatur, atque Arca continens Manna semper remanebat tecta. Jubet adhæc Christus Lucæ 12. lucernas ardentis in manibus teneamus. At hoc quò aliò fine? quàm, ut pia opera à vento vanæ gloriæ tueamur: lucernis enim ea de causa utimur, ut lumen à vento confervetur. Sacræ paginæ miris extollunt laudibus Noë Genes. 6. testatâ de illo: *Noë vir justus atque perfectus in generationibus suis.* Quæ verba ultima sic legit Hebraicus textus teste Novarinò: *Perfectus in sua habitatione.* Sed quis ambigat: Noë in omni loco virtutibus stuiduisse? reponit citatus Doctor in adagiis excursu 141. ea de causa Noë deprædicari justum in habitatione sua, eò quòd Justitiam suam non Hypocritarum more in foro & compitis propalare, sed intra secretos domûs suæ angulos tegere voluerit, à solo Deo aspiciendam. Spiritus Sanctus Salomonis calamò descripturus animæ virtuti deditâ pulchritudinem Proverb. 31. his utitur verbis. *Fortitudo & decor indumentum ejus.* Textus est planè primâ fronte difficilis intellectu, ut advertit Gilbertus Abbas Serm. 34. in canticò. indicat enim excellentiam virtutis in exterioribus sitam esse, quemadmodum pretiosus vestitus & ornatus exterior elegantem reddit mulierem. Verùm quis nescit: divinum oculum recreari potiùs internis, quàm externis animæ piæ elegantis? quare peracutè hoc dubium resolvit Pater Sanctus, dum ait: animam Deo devotam, & hinc summò ejus amore dignam, omnem suam pulchritudinem deferre in meris vestibus, non ut videndum, sed quemadmodum vestes illæ corpus obtegunt, ita virtutibus suis tegumentum objiciat, quò oculis hominum sicut corpus ipsum subducatur. Et sicut funiculus ille, quem Rahab è sua domo suspendit, eam morti & spolio surripuit citatò capite 2. Ita velum, quò ab oculis hominum anima abscondit virtutes & opera, vitam & merita ipsi conservat.

Doctri-